

op het leven

op het leven

Ruud Smeulders

Schrijver: Ruud Smeulders
Coverontwerp: BrilliantBrains
Foto cover: fontein in Sevilla, Spanje
ISBN: 9789464350913
© Ruud Smeulders

voor mijn lief

Proloog

De roos van het leven

Er is een vraag, de ultieme vraag. De vraag waar alles om draait, waar het hele leven om draait en ik heb het antwoord. Dat is even simpel als concreet, maar er is een verhaal voor nodig om dit antwoord te snappen, om te begrijpen waarom dit het goede antwoord is. Een verhaal van het leven. Een verhaal van mijn leven.

Mijn vader was een verteller. Hij vertelde mij de verhalen die ik als kleine jongen opslokte als een lekker dessert. Verhalen van zijn eigen jeugd. Verhalen van het leven. Maar ook verhalen uit de bijbel. Mijn vader was niet zo gelovig, mijn moeder wel. Ik heb zelf lang gezegd dat ik ongelovig ben. Nog steeds geloof ik niet zoals de priesters, imams, voorgangers of andere religieuze leiders graag willen dat wij geloven. De verhalen uit de bijbel vind ik echter fantastisch en mijn vader las die graag voor.

Zoals het verhaal van Adam en Eva, over het begin van de mensheid. Over de appel waarin Eva bijt waardoor het paradijs voor altijd onbereikbaar is geworden in ons leven. Kan één minuscuul vergrijp de hele mensheid verdoemen? Of heeft die appelbeet net gezorgd dat wij blijven zoeken, dat wetenschap en kunst ontstaan zijn, dat dit ons onderscheidt van andere wezens op aarde, van de planten en dieren. Later zag ik dat de verschillen tussen mensen en dieren minder groot zijn dan de bijbel aangeeft. Maar die appelbeet heeft ons uiteindelijk tot echte mensen gemaakt. Nieuwsgierig, onderzoekend, creatief en emotioneel. De beet is eerder de start van het leven op aarde

zoals wij dat kennen, de start van de mensheid. De vrouw heeft de mens tot mens gemaakt.

In de Sixtijnse kapel in Vaticaanstad is de beroemde plafondschildering van Michelangelo over de schepping te bewonderen. De hand van god die Adam aanraakt en zo tot leven brengt. Een prachtig symbolische visualisatie van het begin van de geschiedenis van het leven. Veel minder bekend is de plafondschildering van Leonardo da Vinci in de Salle delle Asse van het kasteel van Milaan. Hij heeft daar de boom uit het paradijs geschilderd en niet zoals de meesten van ons een boom tekenen of schilderen. Niet van opzij. Nee van onder bezien. Alsof je als bezoeker weer onder deze boom staat. De boom van de appel en de boom van het leven. Alsof deze beroemde schilder wil zeggen: hier begon het leven van de mens. Hier begon creativiteit. Ook begon hier kwaad en goed, maar vooral dat hier de mens begon. Om de bezoeker wellicht te stimuleren om mens te zijn, om creatief en avontuurlijk te zijn, ondanks al dat goede en kwaad.

Het mooiste bewijs voor de mens van goed en kwaad is voor mij de roos. De rode roos in al zijn pracht. De bedwelmende geur van rozenolie. De immense pracht van de bloem. De pijn van de doornen op de steel. Met de kleur van bloed en de schoonheid van het paradijs is dit de ultieme bloem voor mij. De roos is vrouwelijk. De roos is het doel. We willen graag in de roos schieten. En wanneer we iets onder de roos vertellen moet het geheim blijven. De roos is mysterie. De roos is goed en kwaad. De doornenkroon van Jezus aan het kruis toont het kwaad. De roos voor je geliefde of op de doodskest toont het goede. De roos is het teken van leven. Net als de appel is de roos voor mij het symbool van ons leven. De roos is leven.

Vraag of antwoord

Onthoudt de vraag, niet het antwoord. Dat leerde ik tijdens een college filosofie op de universiteit. De hoogleraar had een boek geschreven met de titel "Vragenderwijs". Hijzelf was een man vol vragen. Een man die vragen opriep en hij leek er plezier aan te beleven die niet te beantwoorden. Hij was keurig verzorgd en had zijn nagels gelakt. Zijn lange blonde steile haren droeg hij vrij, zoals in die tijd bij hippies gebruikelijk was. Hij had een grote handtas en dat was toentertijd minder gebruikelijk. Hij had iets vrouwelijks, iets teers en aanstekelijks. Niet zo opzichtig gekleed zoals travestieten vaak plachten te doen. Nee, gewoon charmant en verzorgd. Hij vond die tas praktisch en was graag goed verzorgd. Maar diepere motieven werden niet geuit.

Het college ging voornamelijk over een klein onderdeel van filosofie, over esthetiek en kunst. Wat is feitelijk "kunst" en waarin onderscheidt het zich van andere creatieve uitingen. Moet kunst mooi zijn en wat is mooi precies? Wat vinden wij mooi en hoe sterk is dat cultuur en maatschappelijk gebonden? Moet kunst informatief zijn? Moet het vernieuwend zijn? Welke invloed hebben anderen en kunstenaars zelf op het waarderen van kunst. Op iedere vraag zijn vele antwoorden mogelijk. Dat brengt ons tot de kern: welke vragen zijn zinvol om te onthouden en zijn de antwoorden wel correct. Bestaat er een algemene universele waarheid, of een algemeen schoonheidsideaal?

Ieder antwoord gaf weer meer nieuwe vragen. Iedere vraag bleef in feite onbeantwoord. We leerden goed discussiëren en kritisch nadenken. We moesten als achtergrond heel wat boeken lezen. De "Me-Ti, Boek der Wendingen" van Bertolt Brecht staat me nog bij. Met vele voorbeelden waarbij culturele, maatschappelijke en politieke idealen ter discussie worden gesteld. Ook een boek dat vooral vragen oproept, weinig

concrete antwoorden geeft, hoewel dat in eerste instantie wel zo lijkt. Net als de oorspronkelijke leer van Mo Di (Mohisme) staat het boek vol wijsheden, afgeleid van deze oude Chinese filosofie, maar dan in een modern jasje. Hier word je niet echt wijzer van, wel kritischer. Of is dat wijsheid?

Als Marxist wilde Brecht de wereld rechtvaardiger maken en de mensen meer gelijk. Met dat boek houdt hij ons een spiegel voor om te laten zien dat verandering altijd mogelijk is. Hij was een voorstander van een vreedzame revolutie en wilde ons kritisch laten nadenken. Eén voorbeeld staat mij bij. Het gaat over rechtvaardigheid, gelijk verdelen, over democratie en de meerderheid beslist. In een parabel vertelt Brecht dat de bakkers voor ons allen brood bakken. Omdat brood een noodzakelijk onderdeel van ons voedsel is, zou brood feitelijk gratis moeten zijn. Democratisch besluiten wij in grote meerderheid dat het brood vanaf nu gratis is. Dat de bakkers daardoor geen inkomen meer hebben is niet ons probleem. Dat moeten ze zelf maar oplossen. Waardoor de bakkers protesteren en uiteindelijk geen brood meer bakken. In de parabel laat hij daarmee zien dat dergelijke meerderheidsbesluiten onzin zijn indien je niet de behoeften en waarden van minderheden, hoe klein ook, meeneemt in je besluitvorming. Iets om over na te denken. Geen antwoord maar wel de vraag of meerderheidsbesluiten altijd rechtvaardig zijn. Of we onszelf daarmee soms niet in de vingers snijden.

We kunnen veel vragen niet goed beantwoorden. Wellicht een buitenaardse beschaving wel. Toen ik me in het boek van Brecht, opnieuw aan het verdiepen was, zag ik dat METI ook staat voor Messaging Extra Terrestrial Intelligence. Dat is een onderzoeksinstelling die naar buitenaardse beschavingen op zoek is en daarvoor allerlei vragen en antwoorden de ruimte instuurt, met de hoop op een reactie en een antwoord uit de ruimte, een antwoord van buitenaardse intelligente wezens. De

kans dat we daar echt iets van horen is natuurlijk klein, dat we zinvolle antwoorden krijgen nog geringer. Wellicht is dat ook hetgeen wat dit college ons leerde. Een echte universele waarheid bestaat niet of krijgen we nooit te horen. Daarom is het beter de vragen te onthouden, niet de antwoorden.

Lastig

Zo komen we bij mijn verhaal. De vertelling van mijn leven. Mijn lot, mijn zoektocht, mijn levensvragen. Niet altijd een mooi verhaal. Wel een verhaal waar je wellicht wat van opsteekt, waar je wijzer van wordt. Een verhaal waar je zelf de vragen bij krijgt voor jouw eigen zoektocht. Natuurlijk zijn er antwoorden, mijn antwoorden. Sommige zijn overduidelijk, sommige mogelijk wat vaag. Maar het zijn antwoorden.

Zoals gezegd is antwoord geven gevaarlijk. Mensen gaan met antwoorden aan de haal. Soms hangt van het antwoord leven of dood af, zonder dat dit de bedoeling van de antwoordgever was. Menigeen heeft een verkeerd antwoord moeten bezuren. En dan bedoel ik niet alleen in spelletjes op tv. In onze geschiedenis zijn heel wat hoofden afgehakt, mensen doodgemarteld of op de brandstapel gekomen door verkeerde antwoorden. Beter is te beseffen dat die antwoorden relatief zijn, sterk van omstandigheden, het tijdsgewricht en van de cultuur afhangen. Dat is lastig voor velen van ons. Maar wel de weg om door te gaan. De weg naar het leven. Dus ik ken het risico om jou als lezer antwoorden te geven op mijn vragen. Toch doe ik een poging met dit verhaal.

Het verhaal begint niet aan het begin van mijn leven en het zal niet doorlopen tot het eind. Ik hoop althans dat ik nog leef wanneer lezers mijn verhaal onder ogen krijgen. Al was het

maar om die discussie te hebben over het leven, of er misschien naast zitten. Toch verwacht ik dat mijn vragen en mijn antwoorden kloppen. Dat beweer ik ondanks de dingen die ik hierboven heb beschreven. Mijn antwoorden passen bij deze tijd en mijn cultuur. Of dat bij jou als lezer ook geldt moet je zelf uitvinden.

Het verhaal start ongeveer 10 jaar geleden. Een tijd dat er veel dingen tegelijk gebeurden. Een tijd dat de wereld een beetje op zijn kop stond na een financiële en economische crisis. Inmiddels zijn we gewend aan crises. Het klimaat, stikstof, CO₂, energie, pandemie, gezondheidszorg, plastics, insecten, biodiversiteit, voedsel, migratie, geluk, geweld. Allemaal zaken die we niet onder controle hebben. Er zijn vele oplossingen beschikbaar, maar het is lastig ze toe te passen. De politiek is bang van lange termijn oplossingen die noodzakelijk lijken maar niet altijd de beste antwoorden binnen hun eigen perspectief zijn. Feitelijk zijn we allemaal bang voor de gevolgen van al deze zaken, maar weten tevens dat het fout gaat wanneer we niets doen. Een decennium geleden leek dat nog eenvoudiger. Dat is natuurlijk schijn. Toen was dit ongetwijfeld net zo lastig. Voor mij kwamen daar mooie en minder fijne dingen bij. Een mooie tijd met enkele droevige momenten. Lastig en toch mooi. Genieten en treuren. Maar is dat ook niet leven? De yin en yang van ons leven? Fijn genieten en af en toe diepe droefenis. Maakt dat ons leven niet net de moeite waard en toch ook weer lastig?

Knuffelvriendin

Kopje koffie

Het begon met een kopje koffie. Mijn eerste date na een moeilijke tijd. Ik had haar al tweemaal eerder gezien. Voor het eerst ontmoet in de sauna en daarna werd ik door haar uitgenodigd om vrijdag voor carnaval mee te gaan dansen in een plaatselijke kroeg. Via sms en whatsapp kwam deze koffie afspraak. Spannend, bij mij thuis. Gewoon een kopje koffie en gezelschap. Dat was mijn bedoeling. Maar ik had wel wat kaarsjes aangestoken en de boel gezellig gemaakt.

Haar lach en haar ondeugende ogen hadden mij aangetrokken. We hadden ongelooflijk fanatiek gedanst een week geleden. De hele avond op muziek van enkele uitbundige carnavalsbandjes. Van spannende Zuid Amerikaanse Samba's tot de gewone Hollandse boerenhits. Het maakte niet uit. We dansten maar door. De hele avond. En nu zou ze komen voor de koffie. Ik had geen idee wat ik echt moest verwachten. Maar ik had wel behoefte aan gezelschap. Aan wat aandacht. Aan een arm om me heen. Wat warmte en gevoel voor elkaar. Daar was ze dan. Om acht uur zoals afgesproken stond ze voor de deur. De hond sloeg aan en was zoals gewoonlijk enorm blafferig. Niet de mooiste verwelkoming, maar ze trok er zich niets van aan. Of het ook cappuccino mocht zijn. Of anders koffie met melk. Op een ander neem ik ook altijd cappuccino. Mijn apparaat maakt dat met evenveel gemak. Dus ging ik aan de slag met de cappuccino's. Voor erbij had ik bonbons en koekjes klaargezet. De bonbons waren een beetje gesmolten omdat ik ze verkeerd had weggezet boven een lampje van mijn keukenkast. Ze nam maar een koekje, daarna mijn hand. Een zweterige hand. Ik was zenuwachtig. Dit

was nieuw voor mij. Dit was anders. Dit was net als bij mijn eerste afspraakjes.

Het deed me denken aan mijn allereerste vriendinnetje. Een prachtig meisje met rood haar. Ook toen was het carnaval. Ik was net 12. Ook toen heb ik met een zweterige hand haar hand vastgehouden. Het was alleen wat zoenen. Niet eens vrijen. Dat kwam een jaar later pas in alle hevigheid met enkele andere meiden die wel wilden. Maar ik was verliefd op dat eerste meisje. Enorm verliefd. Ik weet niet eens of het toen van twee kanten kwam.

Al jaren was ik vooral zakelijk en misschien wel koel naar vrouwen. Zonder zweethanden. Misschien wel met passie, maar geen lichamelijke emotie. Tot deze avond. Haar hand pakte mijn hand en ik de hare. Een warme blik en een kusje volgden. Daarna de cappuccino. Prima, precies wat ik wilde, dacht ik. Wist ik wel wat ik wilde? Had ik de afgelopen weken niet allerlei fantasieën gehad. Waren niet allerlei tegengestelde emoties mij de baas geworden? Was huilen niet vaak overgegaan in hunkering? Zo'n enorme fysieke hunkering naar spanning, sensatie en seks. En was carnaval ook niet een beetje een teleurstelling geweest. Wel tof, met mijn beste vrienden, met veel lol en drank en dansen. Met dansen met alle vrouwen en ook wel vrijen, maar geen echte seks. Althans zonder fysieke seks. Dansen is voor mij altijd erotisch. Het is een sensatie om van een prachtige vrouw haar lichaam te mogen vastpakken. Om haar warme borsten en heupen tegen je lijf te voelen. Om haar tegelijk dronken te maken van het draaien en zwaaien. Om daarna met subtiele handknuffelingen haar gevoel te zoeken. Om haar hoofd en neus en oren te zoenen. En dan weer explosief rondjes te draaien. Steeds doller. Steeds zwoeler. Steeds intiemer.

Maar deze avond had ik vooral wat aandacht en die warme arm om me heen nodig. En die kreeg ik. Met het volgende slokje cappuccino waren we echte maatjes op de bank. Haar arm om mijn nek en de mijne om haar mooie lijf. Een intieme zoen en een zachte aanraking van onze tongen moest volgen. Warme gevoelens liepen over. Eigenlijk hoefden we niets tegen elkaar te zeggen. We voelden elkaar en dat was genoeg. We voelden ons ook weer pubers. Vreemd, op ontdekking, hoe nu verder? Was zij in voor wat ik stiekem hoopte? Had zij ook andere bedoelingen toen ze naar mij kwam. Ze vertelde me dat ze zo zenuwachtig was. Net als in haar jeugd. Net als vroeger op een eerste afspraakje en dat ze dat al jaren niet meer zo had ervaren.

Het is moeilijk voor mij om mijn gevoelens onder woorden te brengen. Woorden zijn dan vaak te bot of te hard voor de werkelijkheid. Ik kom uit een gezin waar emoties en gevoelens werden weggewimpeld. Het leven is hard en zo moet je daar mee omgaan. Zo werd ik opgevoed. Dat had ik ervaren. Daarom waren in mijn jonge tijd veel relaties stukgelopen. Niet door te weinig aandacht, maar door te weinig gevoel. Althans, door te weinig die gevoelens te uiten. Daar was ik en ben ik nog steeds niet erg goed in. Emoties komen en gaan, maar gevoelens uiten moet je leren. Daarbij heb ik de verkeerde leerschool gehad.

Gevoel

De tedere aanraking van onze monden werd langzaam zwoeler en heftiger. We kusten en likten elkaar, maar wisten beide niet hoe verder. Dan maar weer een slokje koffie. Een nieuwe cappuccino werd gemaakt. De muziek, die was ik nog vergeten. Ik zette lounge muziek aan en weldra waren we onder invloed van prachtige klanken en ritmes van over de hele wereld. Het gaf de stiltes in onze hoofden een plek om aan vast te houden.

Zachte, zwoele muziek, cappuccino en warmte. En hoewel het helemaal niet hoefde wisten we beide dat het hier niet bij zou blijven. Dat het meer werd. Dat de passie door zou gaan en dat gebeurde ook. Haar ondeugende blik verscheen en met vuur begon ze intiemer te vrijen, te voelen, te knuffelen, te tasten. Haar prachtige lichaam lag nu helemaal in mijn handen. Tegen mijn lijf voelde ik haar buik en borsten. Met mijn handen voelde ik haar mooie billen. Ze had zijden kousen aan die met een gouden rand ophielden vlak voor haar zijde slipje. Het was de lust die afwisselde met passie en strelen. Een hevig tonggevecht dat overging in uiterst tedere aanraking van alles wat aan te raken is. Haar mooie benen. Van haar tenen tot haar heupen volgden mijn vingers de lijn van de lust.

Toch wisten we dit voorspel te rekken. Een wijntje volgde. Een gesprekje en afspraken over een volgend sauna bezoek. Haar uitnodiging om dan eerst lekker bij haar te lunchen. Mijn nuchtere reactie dat ik wel een oppas voor de hond zou zoeken. Een slokje wijn en toosten. Zo intiem toosten. Met de rode wijn in grote wijnglazen. Een prachtig gehoor van de 'tonk' van de glazen en de smaak van de wijn op onze tongen bij de volgende kus. We friemelden wat aan elkaars kleren, maar waren beide nog helemaal gekleed. Voelen en tasten deden we alsof we verder waren, maar de kleren waren nog aan. Net of we de spanning wilden opvoeren. Of we beide niet echt wilden dat we verder gingen. Net of we het bij het kopje koffie wilden laten. Of we onze ontmoeting platonisch wilden houden. Geen intieme seks. Enkel ons gevoel naar elkaar laten zien door tedere aanraking, kussen en omhelzingen. We waren nog steeds gekleed, maar we zochten naar manieren.

De passie is toch niet te beheersen. De drang om elkaar te voelen, te tasten en elkaar bloot te zien gaat overheersen. Ik had zo'n behoefte om haar bloot te zien. Om haar naakte lichaam overal aan te raken. Om met mijn handen en vingertoppen over

haar huid op ontdekkingsreis te gaan. De knopen van mijn blouse werden losgemaakt. Dat was voor mij het sein om haar jurk uit te trekken. Een prachtig lichaam met goed gekozen lingerie verscheen. Na mijn complimenten gaf ze aan dat dit voor haar ook erg belangrijk was. Om ook daar mooi aangekleed te zijn. En niet net als de meeste vrouwen van haar leeftijd genoeg nemen met het gewone ondergoed. Het was wel voor mij, maar ze droeg het omdat ze dit prachtig en prettig vond. Voor onze afspraak had ze tenslotte een uurtje de tijd gehad om lekker te douchen en zich mooi aan te kleden.

Het mooie van uitkleden en ook van aankleden vind ik de combinatie van onzekerheid en respect voor elkaar. Onzekerheid of je het juiste aan het doen bent, of je partner je dan nog wel aantrekkelijk vindt, of het niet te snel gaat. En respect dat je de andere waardeert dat deze zich voor jou echt bloot wil geven. Dat je partner zich kwetsbaar en open opstelt. Dat die haar intiemste zaken met je wil delen. Onze uitkleedactiviteit had beide. Maar we schaamden ons niet en de passie overheerste. Zij hield haar sieraden en zijden kousen aan. Bij mij bleef enkel mijn horloge op zijn plaats zitten. Wel gaf ze een waarschuwing. Geen gemeenschap. Ze wilde absoluut geen geslachtsgemeenschap. Enkel strelen en knuffelen, elkaar opwinden maar niet penetreren. Ik had daar geen moeite mee. Ondanks dat ik me soms moeilijk kan beheersen had ik vooral behoefte aan die liefkozingen. Aan strelen en voelen. Ik wilde iedere plekje bij haar ontdekken. Zelf klaarkomen vond ik niet van belang. Dat was vroeger anders. Toen maakte ik me bij iedere vrijpartij meer zorgen om het feit dat ik vaak te snel klaarkwam. Nu wilde ik vooral ontdekken.

Het was heviger dan gedacht. Mijn strelen wond haar enorm op. Of ik voor de zekerheid maar een grote handdoek wilde halen. Om de leren bank te beschermen. Zelf dacht ik dat dit wel mee zou vallen. Maar een handdoek was snel gepakt en het spel ging

verder. Werd heftiger. Emoties, gevoelens, lust en seks gaan vaak samen. Dat kwam nu bij ons beiden naar buiten. Zij was meer opgewonden dan ik gedacht had en kwam al snel tot een hoogtepunt. Mijn aanrakingen waren voorzichtig, maar ook heftig en vol hartstocht. Haar reacties waren opwindend, vol passie, vol overgave. Dan waren er weer die ondeugende ogen en die mooie lach. Dit was seks zoals het hoort te zijn, met ingehouden lust en vol gevoel en hartstocht. Het was gewoon goed en fijn. Het was romantisch en heel sexy. Een aantal malen draaiden we op de bank. Zij boven mij met haar stoute blik. Dan ik weer naast of boven haar. De aanblik van haar mooie lichaam wond mij enorm op. Maar ik had geen zin om mijn lust zijn gang te laten gaan. Ik wilde dit mooie moment niet verstoren. Ik wilde graag zo blijven. Kijken naar haar prachtig lijf. Zien hoe zij met haar benen over mij heen zat en mij kietelde op de borst. Dit was zo'n ongelooflijk moment in je leven dat je niet voorbij wilt laten gaan. Dat de eeuwigheid het dichtst benadert. Dat waarschijnlijk het voorbeeld is van wat sommigen hemel of Walhalla zijn gaan noemen.

Toch is ook dan een slok wijn een nieuw mooi moment. De muziek was intussen afwisselend zwoel en opzweepend. We besloten om het dansen van carnaval nog een beetje over te doen. Daar stonden we op het tapijt, helemaal bloot, te dansen op weer een Zuid-Amerikaans ritme. Weer dezelfde passie. Mijn been tussen haar benen, mijn hand op haar billen, mijn hoofd tegen haar oor en nek. We hebben gedanst. Enkele nummers lang en gingen toen weer door met liefkozen op de bank. Ze was mooi, erotisch en vol hete overgave. De liefde voor elkaars lichaam bleef komen. We kregen er niet genoeg van om naar elkaar te kijken en elkaar te knuffelen.

We hebben die avond afgesproken dat het nog te vroeg was voor een diepere relatie. Voor een vaste relatie had ik nog geen plaats in mijn hart, alleen de hunkering naar liefde en seks. Maar of ik

weer in een nieuwe vaste relatie kon stappen wist ik niet. Daar was het nog te vroeg voor. Daarom hadden we besloten om een knuffelvriendschap te sluiten. Indien we elkaar nodig hadden voor een kopje koffie en een arm konden we elkaar bellen of whatsappen. Wanneer het dan meer zou worden, prima. Maar geen haast. Geen verplichtingen. Geen vaste afspraken. Knuffelvrienden. En natuurlijk lekker samen naar de sauna.

Heftige maanden

De maanden hiervoor waren een grote ramp geweest. Het begon een jaar eerder en kreeg zijn hoogtepunt in de laatste twee maanden. Vooral die december was een maand die ik nooit meer kan vergeten. Op het einde van die maand stond ik op straat. Na een conflict met mijn baas hadden we eind oktober besloten dat ik wegging bij mijn toenmalige werkgever. Ook al had ik absoluut het gevoel dat ik prima werk had geleverd en er veel mensen binnen het bedrijf erg tevreden waren over al mijn activiteiten en resultaten. Maar ik kreeg een mooie som geld mee en kon vertrekken. De hond was de maand ervoor ernstig ziek geraakt en moest geopereerd worden aan een nekhernia. Een gevaarlijke en specialistische ingreep, ook bij een hond. Toen gebeurde er een ongeluk in huis. Eigenlijk nog niet eens zo'n ernstig ongeluk, maar wel de oorzaak van veel ellende. We hadden net die middag lekker geborreld met familie. Mijn vrouw was de maanden daarvoor hevig ontdaan door alle toestanden met mijn werk en de hond. Maar alles leek nu duidelijk. De hond herstelde snel en mijn vrouw kreeg er langzaam meer vertrouwen in dat ik een ander bestaan als zelfstandige kon opzetten, waar we van konden rondkomen. De kansen op een andere baan van hetzelfde kaliber waren klein. De tijd, mijn leeftijd en de economische crisis zaten niet mee. De zaken kregen nu echter weer een plekje en we gingen aan de toekomst

denken, vakantieplannen maken en hoe nu verder te gaan met het eigen bedrijf.

Thuis aangekomen bleven we aan de wijn en mijn vrouw vulde haar glas bij in de keuken. Nu had zij van die elegante wijde pijpen en laarsjes met hoge hakken. Ze was niet zo gewend daar lang op te lopen. Door de wijntjes en de vrolijke sfeer stapte ze per ongeluk met de punt van haar laarsje in haar broekspijp waardoor ze languit op de kamervloer viel. Glas kapot, wijn over de bank en vloer. Haar arm deed vreselijk pijn, maar er was verder niets aan de hand, beweerde ze. We gingen voor ons doen vroeg naar bed. Drie uur later bleek de pijn toch niet te harden. We zijn hals over kop alsnog naar de eerste hulp van het ziekenhuis gegaan, waar haar linkerarm gebroken bleek te zijn. Het herstelde in het begin slecht en mijn vrouw had de nodige pijnstillers nodig. Eerst leek het erop dat alsnog geopereerd moest worden om de botten recht te zetten en het was vlak voor Kerstmis. Gelukkig bleek dat niet nodig. Na een toffe Kerst met de kinderen, ging alles weer beter. Dat was de reden dat zij voor haar werk toch nog wat dingen wilde afronden voor het einde van het jaar. Na vier uur typen op haar computer in een verkeerde houding aan de keukentafel was het werk af, maar ze had wel veel pijn gekregen in haar arm en in haar borst. Dat laatste kwam van het verkeerd zitten aan de keukentafel, beweerde ze.

Na een avond en nacht van slecht slapen en pijn moest ze tegen de ochtend naar het toilet. Dat was al enkele malen eerder gebeurt die nacht en ik hielp ieder keer omdat zij door die arm moeilijk overeind kon komen. Nu bleef ze echter voor zeker een minuut liggen met een vertrokken gezicht. Toen wisten we dat het niet goed was. Op de wc aangekomen is daarna direct de dokter en ambulance gebeld. Ze is met mijn hulp en die van een ziekenbroeder naar beneden gelopen. Maar na het aanbrengen van de plakplaatjes op haar borst voor een hartfilm begonnen

de broeders al met hartmassage. Tussen toen en het ziekenhuis moet ze overleden zijn.

Mijn dochters moesten van ver komen. Geen van allen woont vlak in de buurt, hoewel een van hen relatief dichtbij, aan de andere kant van de stad, woont. Net die dochter zat voor vakantie het verste weg in een huisje met hun dochtertje, onze eerste kleindochter. De cardioloog had mij intussen verteld dat mijn vrouw de enorme pech heeft gehad dat ze ook haar arm gebroken had. Net die pijn in haar arm en de pijnstillers hebben waarschijnlijk volledig gemaskeerd dat ze hartproblemen kreeg. Totdat het te laat was. Toen was er geen redden meer aan. Het ging zo snel. Ik heb geen afscheid kunnen nemen. We geloofden niet dat het fout kon gaan. Ze was sterk. Had nooit hartklachten of hoge bloeddruk gehad. En toch gebeurde dit. De dochters druppelden langzaam binnen in het ziekenhuis. Toen volgde een rollercoaster. Een aantal weken die voorbij schoten alsof je in het pretpark van de ene naar de andere snelle attractie toe gaat. We hebben haar een prachtig afscheid gegeven. Zoveel vrienden, zo'n lieve familie, zo'n warme contacten. Maar ook veel droefenis, heftige emoties, lange eenzame slapeloze nachten. Geen zin om te werken, afleiding zoeken.

Carnaval

Dat was de reden om weer eens naar de sauna te gaan. Om afleiding in film en bij familie te zoeken. Om carnaval te gaan vieren. En wat voor carnaval. Het was misschien wel de meest heftige carnaval ooit voor mij. Ondanks alles moest ik afreageren. Moest ik dansen, zingen, plezier maken, drinken. Het was allemaal goed voorbereid. Ieder jaar ga ik met een vaste vriendengroep tenminste één avond samen stappen, samen optrekken. Geïnspireerd door de crisis zouden we dit jaar als

Griekse dansers gaan. Met een lege schatkist zouden we de kroegen langsgaan. Door het aanleren van de Sirtaki zouden we iets terugdoen aan de saamhorigheid in Europa. Helaas bleek zo'n Grieks kostuum niet zo makkelijk te vinden. Vele carnavalswinkels en winkels met tweedehands kleren heb ik afgestruind. Dat leverde mij een prachtige cowboy outfit, maar geen Griekse kleren op. Dat hebben we uiteindelijk met witte blouses, lange witte onderbroeken en kousen en wat lappen, bolletjes en een petje opgelost en zag er toch leuk uit.

Op de vrijdag voor carnaval zou ik met een leuke dame, die ik daarvoor ontmoet had in de sauna naar een bar in de wijk gaan. Een kroeg waar ik normaal niet kom, maar die volgens haar met carnaval heel leuk is. Nu zijn er veel leuke kroegen in mijn thuisstad Breda en veel ervan ken ik goed. Maar deze kende ik niet echt. Daar aangekomen was de sfeer nog niet echt carnaval. Het moest nog komen. De beloofde carnavalsbandjes moesten nog starten. Toen gebeurde er iets fantastisch. Na enkele pilsjes begon ik voorzichtig mijn eerste dansje met deze vrouw. Haar aanraking en haar lichaam betoverden mij. De opwindning van mijn lichaam was, dacht ik, ook zichtbaar. Voor die avond had ik nog niet dat Griekse kostuum aan. Ik was teruggevallen op een van mijn eigen klassiekers van enkel jaren terug. We hadden toen als thema de Beatles met Yellow Submarine. En ik had de outfit van de kapitein van deze onderzeeër. Daarvoor had ik een kapiteinspet op een zwarte Beatlespruik. Een blauwzijden kapiteinscolbertje, roze blouse en gele tuinbroek maakten dit kostuum compleet. In die tuinbroek zat echter het probleem. Mijn erectie moet, door alle vrijheid die daar was, zichtbaar zijn geweest. Ik dacht dat te compenseren door maar heel close met mijn partner te dansen. Durfde tegelijk dit niet al te duidelijk aan haar te manifesteren. Maar ze moet het gevoeld hebben.

Het werd een ruige danspartij. Bijna 6 uur aan een stuk heb ik staan dansen. Het grappige was dat mijn partner op gegeven